

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy, ve věci žalobkyně **V. Š.**, bytem T. 221, S. na H., zastoupené V. Z., bytem J. 32/96, O., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2014, č. j. KUOK 83019/2014, ve věci správního deliktu,**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, Odboru agendy řidičů a motorových vozidel (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. SMOL/171214/2014/OARMV/DPD/Hyb ze dne 8. 8. 2014, , jímž správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 1.500 Kč

podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měla dopustit tím, že jako provozovatelka motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť neznámý řidič vozidla žalobkyně porušil § 4 písm. c) a § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu tím, že dne 13. 9. 2013 v době od cca 23:30 hod. do cca 00:00 hod. v Olomouci na ulici Mlýnská stál s tímto motorovým vozidlem v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“, s dodatkovým textem „IZS, MMOL, TSMO, svatby 0-24 hod., cyklisté, TAXI 0-24 hod., dopravní obsluha 18 – 10 hod., potraviny 12 – 14 hod.“

Žalobkyně uvedla, že nezákonným postupem správního orgánu byla zkrácena na svých právech, neboť:

- 1) správní orgán zahájil řízení o správním deliktu v rozporu se zákonem, když ignoroval svou povinnost provést potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku, uloženou § 125f odst. 4 a § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalobkyně sdělila, kdo byl řidičem vozidla, v důsledku čehož správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, nýbrž měl zahájit řízení o přestupku. Pokud z pohledu správního orgánu sdělení totožnosti řidiče provozovatelem nepostačovalo k zahájení řízení o přestupku proti tomuto řidiči, měl vyzvat žalobkyni k označení důkazů, nebo ji předvolat k podání vysvětlení. Žalobkyně by pak na podporu svých tvrzení předložila důkazy (smlouvu o zapůjčení motorového vozidla, označení spolujezdce řidiče, apod.). Správní orgán postupoval, jakoby totožnost řidiče nezjistil, jen proto, že se žalobkyní oznámený řidič nedostavil na výzvu k podání vysvětlení, což je absurdní, neboť v takové logice by bylo možné uznat vinným z přestupku jen toho, kdo se k tomuto dozná;
- 2) správní orgán neprokázal, že by se řidič vozidla neúčastnil svatby, přitom jen v takovém případě by řidič nesměl do předmětného úseku komunikace vjet;
- 3) správní orgán v rozhodnutí netvrdí (ani nedokazuje), po jakou dobu vozidlo „stálo“ v předmětném úseku komunikace. Vozidlo zde, dle zjištění žalobkyně, pouze zastavilo, neboť jeho řidič vykládal reprosoustavu na svatební hostině. V takovém případě nebyl porušen § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu a jednání řidiče nebylo trestné, a trestné tak nemůže být ani jednání provozovatele, neboť jednání nevykazuje znaky přestupku (§ 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona).

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobní body se shodují s odvolacími námitkami, s nimiž se vypořádal v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že označení osoby, která měla přestupek spáchat, není liberačním důvodem dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, tudíž byla podmínka dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu splněna.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Správní orgány provedly důkazy, kterými byly zejména oznámení přestupku ze dne 26. 9. 2013, sp. zn. 2013/031143, úřední záznam ze dne 13. 9. 2013, sp. zn. 2013/031143, a fotodokumentace zaznamenávající předmětné vozidlo ze dne 13. 9. 2013. Povaha protiprávního jednání žalobkyně přitom spočívala v tom, že ta jako provozovatelka motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. X, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití předmětného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť neznámý řidič jejího vozidla porušil § 4 písm. c) a § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu tím, že dne 13. 9. 2013 v době cca od 23:30 do 00:00 hod. v Olomouci na ulici Mlýnská stál s tímto motorovým vozidlem v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“, s dodatkovým textem „IZS, MMOL, TSMO, svatby 0 - 24 hod., cyklisté, TAXI 0 - 24 hod., dopravní obsluha 18 – 10 hod., potraviny 12 – 14 hod.“.

Krajský soud ve věci rozsudkem ze dne 30. 5. 2016, č. j. 65 A 50/2014-29 žalobu zamítl. Označený rozsudek krajského soudu byl však zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016-36, který nabyl právní moci dne 27. 6. 2017. Současně vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud potvrdil správnost závěrů krajského soudu o tom, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když reagoval na žalobkynino označení pachatele přestupku a pokusil se zjistit další skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti jeho osobě, a to předvoláním žalobkyniní označeného přestupce P. K. k podání vysvětlení. Nejvyšší správní soud aproboval rovněž závěr krajského soudu, že správní orgán I. stupně nemusel činit další kroky ke zjištění pachatele přestupku i z důvodu účelovosti žalobkyniny procesní taktiky (tj. označení nekontaktní osoby s adresou pro doručování v zahraničí, známé správním orgánům i soudům rozhodujícím ve správním soudnictví pro časté obstrukční jednání v řízeních o dopravních přestupcích). Nejvyšší správní soud nadto sám ještě poukázal na skutečnost, že žalobkyně označila za přestupce, tj. osobu s protichůdnými zájmy, osobu úzce spojenou se společností, jež žalobkyni zastupovala ve správním řízení (F. C., s. r. o.), což společně s dalšími popsányi okolnostmi utvrdilo Nejvyšší správní soud v závěru, že samotné označení P. K. za řidiče vozidla bylo ze strany žalobkyně „*obstrukční a účelovou strategií, jak se vyhnout odpovědnosti za protiprávní jednání*“ (viz odst. 27 rozsudku č. j. 2 As 159/2016-36). Nejvyšší správní soud tudíž shodně s krajským soudem a žalovaným uzavřel, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu zcela v souladu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu a judikaturou, neboť poté, co (marně) provedl potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nezahájil řízení o přestupku a věc odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (viz odst. 20-27 rozsudku č. j. 2 As 159/2016-36).

Odlišně od krajského soudu se však NSS vypořádal se skutkovými tvrzeními, která žalobkyně poprvé uplatnila až v řízení před krajským soudem.

Krajský soud zdůraznil, že správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který skutková tvrzení uplatnil poprvé až v řízení před správními soudy. V dané věci byla žalobkyně v řízení před správními orgány zcela pasivní, když se v řízení před správním orgánem I. stupně omezila toliko na sdělení identifikačních dat údajného řidiče vozidla a v řízení odvolacím pouze stručně konstatovala, že „správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známá.“ Žalobkyně tedy nesdělila správním orgánům, že jsou jí známy skutečnosti nasvědčující tomu, že řidič jejího vozidla neporušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (povinnost řídit se dopravními značkami) a § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu (zákaz stání v pěší zóně mimo označené parkoviště), a tudíž jednání řidiče nemohlo vykazovat znaky přestupku, čímž by nemohlo být trestné ani její jednání, jakožto jednání provozovatelky předmětného vozidla. Krajský soud tato tvrzení jako nepřipustné skutkové novoty pak sice odmítl, avšak přesto je vyhodnotil jako účelová tvrzení nekorespondující s obsahem správního spisu.

Nejvyšší správní soud však odkázal na následující právní závěry, k nimž dospěl rozšířený senát v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71:

„I. Skutečnost, že obviněný z přestupku byl v řízení před správními orgány zčásti či zcela pasivní, automaticky neznamená, že jeho tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které jako žalobce poprvé uplatnil až v řízení před krajským soudem, jsou bez dalšího nepřipustné.

II. Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.

III. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil. To může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu.“

V souladu s tímto právním hodnocením pak posoudil Nejvyšší správní soud i nyní projednávaný případ. Uvedl, že bylo na žalobkyni, aby krajskému soudu předeštl takovou argumentaci, která by byla schopna zjištění správních orgánů

zpochybnit a ukázat, že je nesprávné či že přinejmenším existuje rozumná pochybnost o jeho správnosti. V žalobě uvedená tvrzení žalobkyně, že řidič vozidla v místě spáchání údajného přestupku zajišťoval technické zázemí pro svatbu, a proto se vjezdem do předmětného úseku komunikace (ulice Mlýnská v Olomouci) a následným zastavením nedopustil žádného přestupku, nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu vzhledem k okolnostem daného případu mít za zjevně absurdní, irrelevantní či nesmyslná.

Mezi žalobkyní a žalovaným bylo dle Nejvyššího správního soudu nesporné, že se vozidlo žalobkyně nacházelo v úseku platnosti svislé dopravní značky IP 27a „Pěší zóna“, s dodatkovým textem „IZS, MMOL, TSMO, svatby 0 - 24 hod., cyklisté, TAXI 0 - 24 hod., dopravní obsluha 18 – 10 hod., potraviny 12 – 14 hod“, tj. v klidu uvnitř pěší zóny, a to na místě, které nebylo vyznačeným parkovištěm. S ohledem na zvláštní povahu dané dopravní značky, dávající výjimku ze zákazu širokému okruhu vozidel, u nichž nemuselo být na první pohled zřejmé, zda pod nějakou z těchto výjimek spadají, anebo nikoli, bylo dle Nejvyššího správního soudu nutno při zkoumání, zda určité vozidlo oprávněním disponuje, zabývat se v některých případech konkrétními důvody jeho údajné přítomnosti na místě. Správní orgány se tak měly dle Nejvyššího správního soudu primárně zabývat tím, zda se jednalo o vozidlo, jemuž byl dopravní značkou IP 27a vjezd do předmětné pěší zóny povolen, a teprve pokud by se zjistilo, že dané vozidlo se mohlo na místě nacházet oprávněně, tedy pokud by bylo například zjištěno, že vozidlo bylo označeno jako náležející k určité svatbě, bylo by na místě řešení otázky zákonnosti jeho zastavení či stání. Konkrétně proto bylo třeba u vozidla žalobkyně zdokumentovat vše, co by mohlo rozumně napovědět, zda by toto vozidlo mohlo být některým z vozidel s oprávněním ke vjezdu a případně kterým. V uvedeném kontextu pak Nejvyšší správní soud vytknul nedostatky pořízené fotodokumentace vozidla, a dále absenci výsledku na místě přítomných strážníků Městské policie Olomouc, kteří by mohli osvětlit, zda zaznamenali v interiéru či vně vozidla, jakož i v jeho blízkém okolí skutečnosti nasvědčující tomu, že se jedná o vozidlo, jemuž je vjezd do pěší zóny dodatkovým textem povolen.

Nejvyšší správní soud však zdůraznil, že žalobkyně není postižena za vjezd jejího vozidla do pěší zóny, nýbrž za jeho stání v pěší zóně mimo vyznačené parkoviště, čehož se řidič jejího vozidla mohl dopustit i tehdy, pokud by do pěší zóny samotné vjel oprávněně. K samotnému porušení povinnosti stanovené v § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu Nejvyšší správní soud uvedl, že *„zásadně by bylo k tomu, aby nacházení se vozidla v klidu v pěší zóně mimo vyznačené parkoviště bylo legální, přípustné toliko jeho zastavení; stání nikoli (§ 39 odst. 5 věta třetí zákona o silničním provozu). I zde však vzhledem ke konkrétním skutkovým okolnostem bylo myslitelné, že vozidlo stěžovatelky na místě pouze zastavilo. Zastavení na dobu cca 30 minut (mezi 23.30 a cca 0.00, resp. 0.05 hod.) je u osobního vozidla v městském prostředí nutno považovat za běžných okolností za dobu na samé horní hranici obvykle představitelného zastavení, má-li se jednat o uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu, jak stanoví § 2 písm. o) zákona o silničním provozu.“* Pro posuzovanou věc

z uvedeného závěru Nejvyšší správní soud dovodil (odst. 45-46 rozsudku), že „jakkoli to není příliš pravděpodobné, že pokud by byla z vozidla vskutku vykládána a do některé z přilehlých budov přenášena větší a složitější hudební aparatura pro svatbu, mohlo by se o legální zastavení vozidla jednat. U Škody Octavia kombi, což je vozidlo stěžovatelky, si převážení takovéto aparatury lze představit. Z vyjádření městských policistů plyne, že zaznamenali, jak dlouho se vozidlo na daném místě nacházelo, a že nezjistili řidiče vozidla. Z tohoto vyjádření by bylo možno soudit, že po dobu rozhodných cca 30 minut nikdo k vozidlu nepřišel a nic z něj nevykládal a nikam neodnášel. Je pravděpodobné, že pokud by se tak stalo, policisté, pokud by tam byli, by to zaznamenali a uvedli do oznámení přestupku, a je rovněž pravděpodobné, že by se pokusili zjistit totožnost příšedšího a dotázali se jej, za jakým účelem skládku hudební aparatury provádí. Z oznámení o přestupku nicméně neplyne, že městští policisté byli na místě po celou dobu mezi 23.30 a zhruba půlnocí. Z kontextu jejich oznámení (dostavili se na místo na čísi telefonické oznámení a na místě se nacházela podle všeho i jiná auta – to plyne i z fotodokumentace, aniž však by z ní bylo patrné, zda jiná auta v místě zastavila či stála oprávněně) lze spíše soudit, že se na místě zdrželi po celou rozhodnou dobu, není to však ani v nejmenším jisté.“

Za popsanych okolností uložil Nejvyšší správní soud s odkazem na právní větu III. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 – 71, krajskému soudu, aby se pokusil ve věci zjednat jasno. Závazný pokyn pro krajský soud zformuloval v odst. 48-50 rozsudku takto:

„V první řadě by měli být vyslechnuti městští policisté za účelem zjištění, zda na místě, kde se vozidlo nacházelo, byli po celou dobu mezi 23.30 a cca půlnocí rozhodného dne, a zda tedy se vskutku v rozhodnou dobu mohlo odehrávat to, co tvrdí stěžovatelka, tedy skládka hudební aparatury.

Pokud takto bude zjištěno, že se aparatura vskutku vykládala či vykládat mohla, bude na místě rozhodnutí žalovaného (příp. i správního orgánu prvního stupně) zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, neboť pak by bylo třeba zjistit další poměrně rozsáhlý okruh rozhodných skutečností. Dokazovat by bylo třeba, zda se aparatura vykládala či mohla vykládat za aprobovaným účelem, tj. kvůli svatbě, a zda tedy vozidlo stěžovatelky se vůbec mohlo v místě nacházet legálně. Dále by bylo třeba zjistit, zda při případném vykládání aparatury byly dodrženy podmínky legálního zastavení vozidla, tedy že složení nákladu proběhlo neprodleně. Podle výsledku dokazování by pak správní orgány o věci znovu rozhodly, přičemž není vyloučena ani modifikace právní kvalifikace skutku.

Pokud by však krajský soud zjistil, že v době mezi 23.30 a zhruba půlnocí nikdo z vozidla stěžovatelky nic nevykládal, bylo by skutkovou verzi tvrzenou stěžovatelkou nutno považovat za nevěrohodnou, ledaže by stěžovatelka přišla s jiným plausibilním vysvětlením, proč, ačkoli v době, kdy městští policisté byli na místě, nic z vozidla vykládáno nebylo, se přesto o zastavení vozidla jednalo. Nejvyšší správní soud si v tuto chvíli neumí představit takovéto jiné plausibilní vysvětlení, nechce však předem a priori jeho možnost vylučovat. Pokud by se skutková verze stěžovatelky v řízení před krajským soudem ukázala být nevěrohodná, bylo by na místě žalobu zamítnout a skutková zjištění správních orgánů považovat přes vytčené vady za dostatečná, neboť k prokázání spáchání

deliktu spočívajícího ve stání v pěší zóně mimo vyhrazené parkoviště by postačovala.“

Krajský soud proto nařídil ve věci jednání, při němž vyslechl jako svědky oba strážníky Městské policie Olomouc, kteří dle úředního záznamu (č. I. 2 správního spisu) na místě přestupku dne 13. 9. 2013 zasahovali.

Z jejich výpovědí krajský soud zjistil, že jak str. V. D., tak str. J. Š. jsou strážníky Městské policie Olomouc již déle než 5 let, přičemž v roce 2013 byla jejich běžnou pracovní činností kontrola přestupků v dopravě. Ani jeden ze strážníků si na posuzovaný případ konkrétně nepamatovali s odůvodněním časového odstupu a množství obdobných projednávaných věcí. Shodně však popsali běžnou praxi, tj. jakým způsobem postupovali při řešení situace, kdy na místě spáchání přestupku spočívajícího v nezákonném stání vozidla v pěší zóně nebyl zastížen řidič vozidla.

Str. J. Š. uvedl, že viděl-li vozidlo stojící v pěší zóně, nejdříve jej obejde a zjišťuje, zda není nějak označeno jako zásobování, vozidlo invalidy apod., a pokud nic podobného nenajde, vypíše výzvu nepřítomnému pachateli, která má dvě části, přičemž jedna se zanechává za oknem vozidla, druhá se odevzdává na městské policii. Je-li v kolonce pro čas vypsán časový úsek, pak první údaj značí okamžik, kdy se dostavil na místo a druhý údaj okamžik, kdy místo opouští. Dále uvedl, že označuje-li takto více vozidel v delším úseku, může se hlídka zdržovat na místě i 2 hodiny, s tím, že se staví tak, aby měli strážníci po celou dobu kontrolovaná vozidla pod dozorem. Pokud by v tomto časovém rozmezí někdo k vozidlu přišel, případně něco nakládal či vykládal, určitě by si toho všiml a začal s ním přestupek řešit na místě. Zpracování jednoho vozidla dle výpovědi svědka str. Š. trvá přibližně 10 minut, v posuzované věci bylo na místě více vozidel v řadě, proto na místě strávili více času. Str. V. D. popsal uvedenou praxi shodně, přičemž uvedl, že časové rozmezí zaznamenané na oddělené části výzvy (č. I. 4 správního spisu) znamená, že po celou dobu byli na místě, a to se služebním vozidlem se zapnutými majáky, tudíž pokud by v té době někdo k vozidlu přišel a uviděl zanechané oznámení, nemohl hlídku přehlédnout a lze předpokládat, že by věc přišel řešit. Stejně tak, pokud by sami členové hlídky kohokoliv viděli, že by se k vozidlu přiblížil a něco z něj vykládal či nakládal, pak by ho vyzvali k řešení přestupku na místě. Vyloučil, že by jim po dobu, kterou se na místě zdržovali, ve vztahu ke kontrolovaným vozidlům mohlo cokoli uniknout. Skutečnost, že věc odevzdali dál, svědčí dle str. D. o tom, že v té době u vozidla nikoho neviděli.

Výpovědi svědků hodnotí krajský soud jako přesvědčivé. Věrohodnost výpovědí nijak nesnižuje skutečnost, že se svědci před jednáním soudu seznámili s rozsudky krajského i Nejvyššího správního soudu, které byly ve věci vydány a které jsou veřejně dostupné na internetových stránkách www.nssoud.cz, a dále svědek str. Š. i s fotodokumentací. Oba svědkové ani poté, co si uvedeným způsobem případ „osvěžili“, netvrdili, že by jim předmětný přestupek jakkoli utkvěl v paměti a že by tedy byli schopni konkrétní skutkové okolnosti jakkoli osvětlit. Byli však s to popsat toliko běžnou praxi při řešení obdobných případů a s ohledem na pořízené fotografie také svědek str. Š. upřesnil, kde konkrétně se vozidlo žalobkyně nacházelo (vlevo od osy

ulice Mlýnská, před pozorovatelem stojícím zády k podniku „Koktejly a sny“, před zdi objektu bývalého pivovaru). Krajský soud však v této souvislosti zdůrazňuje, že místo spáchání přestupku žalobkyně ve správním řízení ani v podané žalobě nezpochybňovala. V popisu obvyklé praxe se oba svědkové shodovali, přičemž pro posouzení věci je podstatné, že oba potvrdili, že časový údaj vypsáný ve formuláři v řádku začínajícím „*dopustil se v době*“ znamená, že po celou uvedenou dobu byla hlídka na místě a řešená vozidla měla nepřetržitě pod dozorem. Naopak oba svědkové vyloučili, že by jejich pozornosti mohlo uniknout, že z některého z vozidel byly někým nakládány či vykládány věci a že by taková osoba nebyla strážníky oslovena. Shodné výpovědi svědků tak soud hodnotí jako věrohodné. Výpovědi soud hodnotil i v souvislosti s dalšími důkazy, konkrétně fotografií č. 2 na č. I. 4 správního spisu, která potvrzuje, že u zdi objektu bylo zaparkováno více vozidel a že vozidlo vpravo od vozidla žalobkyně má na skle u řidiče vylepenou rovněž výzvu městské policie. Tvzení strážníků, že pokud se na místě zdržovali delší dobu, znamená to, že řešili více vozidel, je tím v posuzované věci potvrzena. Na fotografii č. 2 zachycená vozidla se přitom nacházejí vzájemně v těsné blízkosti a zavazadlovými prostory obrácené do ulice, tudíž je skutečně vyloučeno, že by si v posuzované věci mohli strážníci nevšimnout, že někdo z vozidla žalobkyně vykládá hudební aparaturu pro svatbu.

Krajský soud má tudíž za spolehlivě prokázáno, že strážníci městské policie se dne 13. 9. 2013 po celou dobu uvedenou v záznamu na č. I. 4 správního spisu, tj. od 23.30 do 0.05 hod., zdržovali na místě, kde se nacházelo zaparkované vozidlo žalobkyně, přičemž je vyloučeno, že by se v danou dobu mohlo odehrávat to, co tvrdí žalobkyně, tedy skládka hudební aparatury pro svatbu. Skutkovou verzi tvrzenou žalobkyní je proto nutno považovat za nevěrohodnou a účelovou a skutková zjištění správních orgánů lze i přes Nejvyšším správním soudem vytčené vady považovat za dostatečná, neboť k prokázání spáchání deliktu spočívajícího ve stání v pěší zóně mimo vyhrazené parkoviště postačují.

Jiné vysvětlení, proč, ačkoli v době, kdy byli strážníci na místě, nic z vozidla vykládáno nebylo, se přesto jednalo o zastavení vozidla, žalobkyně krajskému soudu nenabídla. Po provedení výslechu strážníků navrhoval zástupce žalobkyně provedení výslechu svědka P. K., žalobkyní označeného řidiče vozidla, a to k prokázání jejího tvrzení, že vykládal hudební aparaturu pro svatbu. Krajský soud však důkazní návrh zamítl, neboť dospěl k jednoznačnému závěru, že byl již po provedeném dokazování spolehlivě prokázán opak žalobkyniných tvrzení uvedených v žalobě. Provedení výslechu pana P. K. k prokazování účelových tvrzení se proto krajskému soudu jeví zcela nadbytečným. V této souvislosti znovu krajský soud připomíná, že v odst. 27 zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil souhlas s tím, že již samotné označení P. K. za řidiče předmětného vozidla bylo ze strany žalobkyně „*obstrukční a účelovou strategií, jak se vyhnout odpovědnosti za protiprávní jednání*“.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu po provedeném dokazování jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 15. srpna 2017

Za správnost vyhotovení:
M. Ch.

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu